

Arrest

nr. 196 792 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gelet op de beschikking van 1 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 december 2017 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U gaf aan een soennitische moslim te zijn, afkomstig uit Bagdad. Sinds uw huwelijk in 2003 woonde u in de al-Mansourwijk in Bagdad. Samen met uw echtgenote kreeg u vier kinderen. Na de stopzetting van uw studies begon u te helpen in een kapsalon. Na een leerperiode achtte u de tijd rijp om zelf een zaak op te starten. Dit deed u in 2003 in een gebouw aan de 14 Ramadanstraat, een bekende straat nabij de Green Zone en de al-Mansourwijk. Gedurende een jaar werkte u voor de Amerikaanse bezetter, u kreeg toegang tot hun ambassade en de omgeving daaromheen. Na een achtervolging ergens in 2006 besloot u om deze samenwerking stop te zetten, daar u deze te risicovol vond. Sindsdien ondervond u jarenlang geen problemen meer. Op 1 juli 2015 verschenen er in uw kapsalon echter plots een drietal gewapende personen, allen in legeruniform. Deze personen zeiden dat u 50 000 dollar moest geven als steun voor de Popular Mobilization Units, ofte al-Hashd al-Shaabi. U moest het geld klaarleggen en ze zouden u opnieuw contacteren om de formaliteiten af te spreken. Indien u zou weigeren, zou u vermoord worden. U vertrouwde de situatie niet en na uw kapsalon afgesloten te hebben, ging u samen met uw vrouw en kinderen naar het huis van uw schoonouders in Adhamiya. De dag na het bezoek van deze drie personen kreeg u telefoon van een onbekend nummer. U nam uw telefoon echter niet op. Nadat ze u meerdere keren geprobeerd hadden om u op te bellen, schakelde u uw gsm volledig uit. Ondertussen besprak u met uw echtgenote de gehele situatie en namen jullie de beslissing dat u Irak zou verlaten. Op 11 juli 2015 gingen uw echtgenote en uw zoon R.(...) terug naar uw huis in al-Mansour om uw paspoort op te halen dat u nodig had voor uw vlucht uit Irak. Net voorbij een controlepost nabij uw woning werd de auto van uw echtgenote staande gehouden. Uw vrouw werd geslagen en uw zoon werd meegenomen. Uw echtgenote belde meteen naar haar ouders om te vertellen wat er was voorgevallen. Toen ze terug thuiskwam, was ze volledig in shock. U schakelde uw gsm opnieuw in en wachtte tot u opnieuw werd gebeld. Zo geschiedde en, nadat u gevraagd werd waarom u het geld niet had klaargelegd na het bezoek in uw kapsalon en nadat er gezinspeeld werd op uw rijkdom door uw werk voor de Amerikaanse bezetter, werd er maar liefst 100 000 dollar geëist, die u binnen de drie dagen moest klaarleggen, zo niet zou uw zoon vermoord worden. U belde na dit telefoongesprek nog vele keren terug naar dit nummer maar telkens werd uw oproep niet beantwoord. Verder ondernam u niets om uw zoon te zoeken en te vinden. Op 14 juli 2015 belden de ontvoerders van uw zoon u op en, nadat ze u uitgebreid hadden beledigd, zeiden ze u dat u uw zoon kon terugvinden in al Tob al Adli, het mortuarium. Een dag later ging uw schoonvader samen met enkele neven en burens naar het mortuarium om uw zoon op te halen. Hier werd echter gesteld dat hij eerst klacht bij de politie moest gaan indienen. Na deze formaliteiten gaf de rechter op 16 juli 2015 het lichaam vrij. Uw zoon werd dezelfde dag nog begraven. Uiteindelijk verliet u op 9 augustus 2015 Irak en reisde u per vliegtuig naar Istanbul, Turkije. Per boot ging u naar Griekenland, waarna u uw tocht verderzette naar België, waar u op 25 augustus 2015 aankwam en een asielaanvraag indiende. Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u dat u of één van uw kinderen vermoord zal worden.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste bladzijde van uw paspoort, uitgereikt op 24 augustus 2014 en geldig tot 22 augustus 2022; uw identiteitskaart; uw nationaliteitsbewijs; uw voedselrantsoenkaart; uw woonstkaart; uw huwelijksakte; uw stemkaart; de identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en een kopie van de eerste bladzijde van de paspoorten van uw echtgenote en van uw kinderen; een gezondheidskaart; verschillende documenten ter staving van uw professionele bezigheden als kapper waaronder twee werkbadges daterend van uw samenwerking met de Amerikanen (één voor de toegang tot de Groene Zone en één voor de toegang tot de Amerikaanse ambassade) en verschillende foto's van uw samenwerking met de Amerikanen; de overlijdensakte van uw zoon R.(...); het procesverbaal van de politieklacht van uw echtgenote, d.d. 15 juli 2015, waarbij ze de ontvoering en het overlijden van uw zoon R.(...) aangeeft; een proces-verbaal van de politie, d.d. 15 juli 2015, waaruit blijkt dat de klacht van uw echtgenote naar de onderzoeksrechter werd doorgestuurd; de toestemming van de politie om het lichaam van uw zoon R.(...) vrij te geven, d.d. 16 juli 2015; twee betaalbewijzen waarmee u wilde aantonen dat u ooit geld aan een kerk doneerde; en twee DHL-enveloppes waarmee u vanuit Irak documenten zijn toegestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst slopen er verschillende tegenstrijdigheden en opmerkelijkheden in uw opeenvolgende verklaringen betreffende de bedreigingen die u zou hebben ontvangen. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 1 juli 2015 benaderd werd door een drietal personen die u om 50 000 dollar steun vroegen voor al-Hashd al-Shaabi. Ze zeiden u dat u drie dagen de tijd kreeg om dit bedrag te betalen en dat **u waarschijnlijk wel veel zou verdienen omdat u toch voor de Amerikanen werkt** (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat deze personen tijdens dat bezoek aan uw kapsalon **niet naar uw werk voor de Amerikanen hebben verwezen** en dat ze u opnieuw gingen contacteren; over een bepaalde termijn werd echter niet gesproken (CGVS, p. 14, 21 en 22). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalde u uw laatste verklaringen. Een louter herhalen van één versie van de feiten kan echter geenszins als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. In dit verband komt het overigens enigszins merkwaardig over dat, ofschoon u uw professionele activiteiten voor de Amerikanen reeds in 2006 stopzette en dat u verklaarde dat u ten gevolge van deze samenwerking tot 1 juli 2015 geen enkel probleem kende (CGVS, p. 19) - nochtans waren heel veel personen op de hoogte van uw vroegere activiteiten bij de Amerikanen als kapper (CGVS, p. 19) –, ongeveer negen jaar na het stopzetten van uw professionele activiteiten bij de Amerikanen uw belagers hiernaar plots in juli 2015 zouden verwijzen. Betreffende de periode tussen de initiële bedreiging op 1 juli 2015 en de ontvoering van uw zoon op 11 juli 2015 gaf u op het Commissariaat-generaal aan dat u een dag na het bezoek van uw belagers telefoon kreeg van een onbekend nummer (CGVS, p. 22). U besloot **niet op te nemen** (CGVS, p. 23). Eerder had u op de Dienst Vreemdelingenzaken echter verklaard dat deze personen u op de dag van de bedreiging in uw kapsalon **verschillende keren hadden gecontacteerd via uw gsm en dat ze nog steeds 50 000 dollar vroegen**, waarna u uw gsm uitschakelde, wat impliceert dat u toen effectief telefonisch contact heeft gehad met deze personen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Geconfronteerd hiermee, herhaalde u enkel dat u op geen enkel ogenblik telefonisch contact heeft gehad met die personen (CGVS, p. 22), wat wederom geen afdoende uitleg inhoudt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien verklaarde u op het Commissariaat-generaal er zeker van te zijn dat de oproep met het onbekende nummer van uw belagers, die u 50 000 dollar trachtten af te troggelen, kwam en sloeg u het onbekende nummer direct op onder de naam "bedreiging" (CGVS, p. 22-23). Deze stellige overtuiging staat evenwel haaks op uw bewering dat u geen telefonisch contact heeft gehad met deze personen: indien u effectief deze oproepen niet beantwoord zou hebben, kan u in alle redelijkheid nooit met zekerheid stellen dat deze oproep effectief van uw belagers afkomstig waren. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel dat de oproep van een vreemd nummer afkomstig was, maar gaf u geen enkele verduidelijking (CGVS, p. 23). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u de aan u gerichte bedreigingen voor de ontvoering van uw zoon R.(...) niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien u de ontvoering van uw zoon R.(...) situeerde in een context van bedreigingen, komt de geloofwaardigheid van diens ontvoering eveneens op de helling te staan.

Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, wordt bevestigd door een aantal fundamentele tegenstrijdigheden en opmerkelijkheden. Zo komt het, gelet op de gebeurtenissen op 1 juli 2015 - toen dreigden uw belagers ermee u of één van uw kinderen te vermoorden (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) - bijzonder opmerkelijk over dat uw echtgenote zich door uw zoontje naar uw woning liet vergezellen om uw paspoort af te halen. Zelf ging u uw paspoort niet afhalen, uit vrees dat, indien u naar uw huis zou gaan, u herkend zou worden (CGVS-verklaring, vraag 3.5). Na de dreiging op 1 juli 2015 verhuisde u uw gezin uit voorzorg, want u had angst (CGVS, p. 20). **Deze expliciete dreiging ten aanzien van het adres van uw kinderen en uw angst om zelf om uw paspoort te gaan zijn dan ook bijzonder moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat u uw echtgenote bij haar terugkeer naar jullie domicilie door uw zoon R.(...) liet vergezellen.** Voorts is het opmerkelijk dat u en uw familie tussen 11 juli en 14 juli 2015 – tussen de ontvoering en de boodschap dat u uw zoon kon vinden in het mortuarium – niets hebben ondernomen om uw zoon te zoeken of te vinden (CGVS, p. 28). Uw verklaring dienaangaande dat het zeer moeilijk zou zijn om uw zoon te vinden (CGVS, p. 28), overtuigt absoluut niet daar er in alle redelijkheid van iemand wiens zoon net ontvoerd werd verwacht kan worden dat hij in een dergelijke situatie alle mogelijke maatregelen probeert te treffen, hoe weinig kans op succes ook, om zijn zoon uit handen van zijn ontvoerders te halen. In dit verband komt het dan ook hoogst bevreemdend over dat u niet eens een poging ondernam om klacht bij de politie in te dienen, zelfs al waren de daders volgens u onbekenden en zelfs al zijn de autoriteiten en de milities volgens u met elkaar verbonden (CGVS, p. 14). Daarnaast komt het bevreemdend over dat, niettegenstaande het feit dat u op 14 juli 2015 reeds de boodschap meekreeg dat uw zoon zich in het mortuarium al Tob al Adli bevond (CGVS, p. 26), uw schoonvader pas een dag later, op 15 juli 2015, naar het mortuarium is gegaan. Uw uitleg dat jullie een dag gewacht hebben omdat jullie dachten dat de ontvoerders de tijd nodig hadden om zelf naar het mortuarium te gaan en het lichaam van uw zoon daar af te geven (CGVS, p. 28), houdt, gelet op de ernst van de situatie, geen steek. Verder verklaarde u op de Dienst

Vreemdelingenzaken dat u [naar aanleiding van de ontvoering van en de moord op uw zoon] **geen klacht** kon indienen omdat de politie samenwerkt met de milities (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), daar waar u op het Commissariaat-generaal verschillende documenten kon neerleggen waaruit blijkt dat er **wél aangifte is gedaan bij de politie** op 15 juli 2015. Uit deze documenten blijkt dat uw echtgenote op 15 juli 2015 in het politiebureau van Al Mansour klacht heeft ingediend, dat ze hierbij over de bedreigingen op 1 juli 2015, over de ontvoering van uw zoon op 11 juli 2015 en de daaropvolgende dood van uw zoon heeft gesproken. U stelde op het Commissariaat-generaal dat dit noodzakelijk was om het lichaam van uw zoon vrij te krijgen (CGVS, p. 14 en 28). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u in het begin geen klacht wou indienen omdat de staat toch slecht is (CGVS, p. 29), maar gaf u geen enkele verdere uitleg voor deze fundamentele tegenstrijdigheid. Overigens ondersteunen de documenten ter staving van jullie politieklacht uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet. Toen stelde u dat uw schoonvader op 15 juli 2015 het lichaam van uw zoon naar huis bracht (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), daar waar de documenten weergeven dat er op 16 juli 2015 pas toestemming is gegeven om het stoffelijk overschot vrij te geven. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan jullie politieklacht, komt de aanleiding van deze politieklacht, met name de ontvoering en dood van uw zoon wederom op de helling te staan. Tot slot verklaarde u op het Commissariaat-generaal nog dat u na de moord op uw zoon niet meer heeft geprobeerd om contact op te nemen met de ontvoerders en moordenaars van uw zoon (CGVS, p. 28), daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u nadat uw schoonvader terugkwam met het stoffelijk overschot van uw zoon R.(...), het nummer nogmaals gebeld heeft maar dat er niemand uw oproep beantwoordde (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen. Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan hiervoor echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan de ontvoering van en de moord op uw zoon R.(...) geen geloof meer gehecht kan worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van

Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij

viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het

leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdad zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de

veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uw documenten staven slechts uw identiteit en uw afkomst, dewelke niet ter discussie staan. De documenten die u neerlegt als bewijs voor uw professionele activiteiten voor de Amerikanen, bevestigen slechts dat u effectief kapper was voor enkele Amerikaanse militairen, niet meer dan dat. Voor wat betreft de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas - in casu de overlijdensakte van uw zoon R.(...), de aangifte bij de politie, het procesverbaal van de politie en het bevel om het stoffelijk overschot van uw zoon vrij te geven - kan er opgemerkt worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat corruptie in Irak welig tiert en dat allerhande documenten eenvoudig kunnen verkregen worden tegen betaling waardoor de bewijswaarde ervan zeer beperkt is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”, van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”, van het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging, en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen (hierna: het PR CGVS). Tevens is verzoeker van oordeel dat een appreciatiefout werd gemaakt.

2.2. Verweerder legt op 15 september 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het onderhavige dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van 5 juli 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verweerder legt op 1 december 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het onderhavige dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van 25 september 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe de artikelen 13 van het EVRM en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, die het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en een onpartijdig gerecht behelzen, door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.4. Verzoeker brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

2.5. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog omtrent de aangevoerde schending van *“het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging”* en artikel 26 van het PR CGVS.

Inzake het verwijt dat van alle rechtstreekse contacten waarop de door verweerder verzamelde informatie is gebaseerd de contactgegevens niet worden vermeld – verzoeker verwijst klaarblijkelijk naar de in het administratief dossier aanwezige COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016 –, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel van het PR CGVS, zoals door verzoeker geciteerd in het verzoekschrift, inmiddels gewijzigd werd door het koninklijk besluit van 6 november 2016 tot wijziging van het PR CGVS en dat deze wijziging reeds van kracht was op het ogenblik dat de *in casu* bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 26 luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken. Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn. Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken.”*

De Raad wijst erop dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers

asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de bekritiseerde COI Focus gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), dat in de zaak *'Sufi and Elmi v. the United Kingdom'* (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: *"Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven.*

Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI Focus informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Wat betreft het gebruik van anonieme bronnen in deze COI Focus wijst de Raad er daarnaast op dat alle referenties in genoemde COI Focus, volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, dat deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat het voor hem onmogelijk is om

de bronnen en de informatie van het Commissariaat-generaal te verifiëren. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze het recht op verdediging en op tegenspraak zou geschonden zijn.

2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.8. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, ook al werd dit artikel niet volledig omgezet in Belgische wetgeving volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.9. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*Vooreerst slopen er verschillende tegenstrijdigheden en opmerkelijkheden in uw opeenvolgende verklaringen betreffende de bedreigingen die u zou hebben ontvangen. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 1 juli 2015 benaderd werd door een drietal personen die u om 50 000 dollar steun vroegen voor al-Hashd al-Shaabi. Ze zeiden u dat u drie dagen de tijd kreeg om dit bedrag te betalen en dat u **waarschijnlijk wel veel zou verdienen omdat u toch voor de Amerikanen werkt** (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat deze personen tijdens dat bezoek aan uw kapsalon **niet naar uw werk voor de Amerikanen hebben verwezen** en dat ze u opnieuw gingen contacteren; over een bepaalde termijn werd echter niet gesproken (CGVS, p. 14, 21 en 22). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalde u uw laatste verklaringen. Een louter herhalen van één versie van de feiten kan echter geenszins als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. In dit verband komt het overigens enigszins merkwaardig over dat, ofschoon u uw professionele activiteiten voor de Amerikanen reeds in 2006 stopzette en dat u verklaarde dat u ten gevolge van deze samenwerking tot 1 juli 2015 geen enkel probleem kende*

(CGVS, p. 19) - nochtans waren heel veel personen op de hoogte van uw vroegere activiteiten bij de Amerikanen als kapper (CGVS, p. 19) –, ongeveer negen jaar na het stopzetten van uw professionele activiteiten bij de Amerikanen uw belagers hiernaar plots in juli 2015 zouden verwijzen. Betreffende de periode tussen de initiële bedreiging op 1 juli 2015 en de ontvoering van uw zoon op 11 juli 2015 gaf u op het Commissariaat-generaal aan dat u een dag na het bezoek van uw belagers telefoon kreeg van een onbekend nummer (CGVS, p. 22). U besloot **niet op te nemen** (CGVS, p. 23). Eerder had u op de Dienst Vreemdelingenzaken echter verklaard dat deze personen u op de dag van de bedreiging in uw kapsalon **verschillende keren hadden gecontacteerd via uw gsm en dat ze nog steeds 50 000 dollar vroegen**, waarna u uw gsm uitschakelde, wat impliceert dat u toen effectief telefonisch contact heeft gehad met deze personen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Geconfronteerd hiermee, herhaalde u enkel dat u op geen enkel ogenblik telefonisch contact heeft gehad met die personen (CGVS, p. 22), wat wederom geen afdoende uitleg inhoudt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien verklaarde u op het Commissariaat-generaal er zeker van te zijn dat de oproep met het onbekende nummer van uw belagers, die u 50 000 dollar trachtten af te troggelen, kwam en sloeg u het onbekende nummer direct op onder de naam “bedreiging” (CGVS, p. 22-23). Deze stellige overtuiging staat evenwel haaks op uw bewering dat u geen telefonisch contact heeft gehad met deze personen: indien u effectief deze oproepen niet beantwoord zou hebben, kan u in alle redelijkheid nooit met zekerheid stellen dat deze oproep effectief van uw belagers afkomstig waren. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel dat de oproep van een vreemd nummer afkomstig was, maar gaf u geen enkele verduidelijking (CGVS, p. 23). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u de aan u gerichte bedreigingen voor de ontvoering van uw zoon R.(...) niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien u de ontvoering van uw zoon R.(...) situeerde in een context van bedreigingen, komt de geloofwaardigheid van diens ontvoering eveneens op de helling te staan.

Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, wordt bevestigd door een aantal fundamentele tegenstrijdigheden en opmerkelijkheden. Zo komt het, gelet op de gebeurtenissen op 1 juli 2015 - toen dreigden uw belagers ermee u of één van uw kinderen te vermoorden (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) - bijzonder opmerkelijk over dat uw echtgenote zich door uw zoonje naar uw woning liet vergezellen om uw paspoort af te halen. Zelf ging u uw paspoort niet afhalen, uit vrees dat, indien u naar uw huis zou gaan, u herkend zou worden (CGVS-verklaring, vraag 3.5). Na de dreiging op 1 juli 2015 verhuisde u uw gezin uit voorzorg, want u had angst (CGVS, p. 20). **Deze expliciete dreiging ten aanzien van het adres van uw kinderen en uw angst om zelf om uw paspoort te gaan zijn dan ook bijzonder moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat u uw echtgenote bij haar terugkeer naar jullie domicilie door uw zoon R.(...) liet vergezellen.** Voorts is het opmerkelijk dat u en uw familie tussen 11 juli en 14 juli 2015 – tussen de ontvoering en de boodschap dat u uw zoon kon vinden in het mortuarium – niets hebben ondernomen om uw zoon te zoeken of te vinden (CGVS, p. 28). Uw verklaring dienaangaande dat het zeer moeilijk zou zijn om uw zoon te vinden (CGVS, p. 28), overtuigt absoluut niet daar er in alle redelijkheid van iemand wiens zoon net ontvoerd werd verwacht kan worden dat hij in een dergelijke situatie alle mogelijke maatregelen probeert te treffen, hoe weinig kans op succes ook, om zijn zoon uit handen van zijn ontvoerders te halen. In dit verband komt het dan ook hoogst bevreemdend over dat u niet eens een poging ondernam om klacht bij de politie in te dienen, zelfs al waren de daders volgens u onbekenden en zelfs al zijn de autoriteiten en de milities volgens u met elkaar verbonden (CGVS, p. 14). Daarnaast komt het bevreemdend over dat, niettegenstaande het feit dat u op 14 juli 2015 reeds de boodschap meekreeg dat uw zoon zich in het mortuarium al Tob al Adli bevond (CGVS, p. 26), uw schoonvader pas een dag later, op 15 juli 2015, naar het mortuarium is gegaan. Uw uitleg dat jullie een dag gewacht hebben omdat jullie dachten dat de ontvoerders de tijd nodig hadden om zelf naar het mortuarium te gaan en het lichaam van uw zoon daar af te geven (CGVS, p. 28), houdt, gelet op de ernst van de situatie, geen steek. Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u [naar aanleiding van de ontvoering van en de moord op uw zoon] **geen klacht** kon indienen omdat de politie samenwerkt met de milities (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), daar waar u op het Commissariaat-generaal verschillende documenten kon neerleggen waaruit blijkt dat er **wél aangifte is gedaan bij de politie** op 15 juli 2015. Uit deze documenten blijkt dat uw echtgenote op 15 juli 2015 in het politiebureau van Al Mansour klacht heeft ingediend, dat ze hierbij over de bedreigingen op 1 juli 2015, over de ontvoering van uw zoon op 11 juli 2015 en de daaropvolgende dood van uw zoon heeft gesproken. U stelde op het Commissariaat-generaal dat dit noodzakelijk was om het lichaam van uw zoon vrij te krijgen (CGVS, p. 14 en 28). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u in het begin geen klacht wou indienen omdat de staat toch slecht is (CGVS, p. 29), maar gaf u geen enkele verdere uitleg voor deze fundamentele tegenstrijdigheid. Overigens ondersteunen de documenten ter staving van jullie politieklacht uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet. Toen stelde u dat uw schoonvader op 15 juli 2015 het lichaam van uw zoon naar huis bracht (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), daar waar de documenten weergeven dat er op 16 juli 2015 pas toestemming is

gegeven om het stoffelijk overschot vrij te geven. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan jullie politieklacht, komt de aanleiding van deze politieklacht, met name de ontvoering en dood van uw zoon wederom op de helling te staan. Tot slot verklaarde u op het Commissariaat-generaal nog dat u na de moord op uw zoon niet meer heeft geprobeerd om contact op te nemen met de ontvoerders en moordenaars van uw zoon (CGVS, p. 28), daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u nadat uw schoonvader terugkwam met het stoffelijk overschot van uw zoon R.(...), het nummer nogmaals gebeld heeft maar dat er niemand uw oproep beantwoordde (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen. Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan hiervoor echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan de ontvoering van en de moord op uw zoon R.(...) geen geloof meer gehecht kan worden.

(...)

Uw documenten staven slechts uw identiteit en uw afkomst, dewelke niet ter discussie staan. De documenten die u neerlegt als bewijs voor uw professionele activiteiten voor de Amerikanen, bevestigen slechts dat u effectief kapper was voor enkele Amerikaanse militairen, niet meer dan dat. Voor wat betreft de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag - in casu de overlijdensakte van uw zoon R.(...), de aangifte bij de politie, het procesverbaal van de politie en het bevel om het stoffelijk overschot van uw zoon vrij te geven - kan er opgemerkt worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat corruptie in Irak welig tiert en dat allerhande documenten eenvoudig kunnen verkregen worden tegen betaling waardoor de bewijswaarde ervan zeer beperkt is.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

In zoverre verzoeker de incoherenties en tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht te verschonen door aan te voeren dat hij op het ogenblik van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet in zijn normale doen was als gevolg van agressie waarvan hij twee weken voordien in het onthaalcentrum het slachtoffer was geweest, kan hij niet worden gevolgd. Van een asielaanvraag kan immers worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Hoewel kan worden aangenomen dat de feiten die op 10 november 2015 in het onthaalcentrum plaatsvonden – deze feiten hadden tot gevolg dat verzoeker tijdelijk werd uitgesloten van zijn recht op opvang (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) – een mogelijks ingrijpende psychologische impact hebben gehad op verzoeker, blijkt niet dat verzoeker daar twintig dagen later nog dermate door was getraumatiseerd dat hij niet in staat was om in het kader van zijn asielaanvraag correcte en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot gebeurtenissen die de essentie uitmaken van zijn relaas. Verzoeker brengt geen medische attesten, noch andere objectieve elementen bij die erop wijzen dat hij ten tijde van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken daadwerkelijk getraumatiseerd was, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen. De bewering dat verzoeker dit aan de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vermeld maar dit niet werd genoteerd omdat het niet met zijn asielaanvraag verbonden is, wordt evenmin op objectieve wijze gestaafd. Wanneer verzoeker werd gevraagd of hij nog opmerkingen had of iets wilde toevoegen, liet hij de kans onbenut. Ook verzoekers raadsman had geen enkele opmerking (stuk 6, gehoorverslag, p. 30).

Mede gelet op het voorgaande, doet verzoeker geen afbreuk aan de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen waar hij bevestigt dat de versie van de feiten die hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft gegeven correct is.

Waar verzoeker laat gelden dat de ontvoering en dood van zijn zoon een zeer gevoelig onderwerp is waaromtrent hij persoonlijke en omstandige verklaringen heeft afgelegd en hij heeft aangegeven dat hij “psychisch kapot” was na de dood van zijn zoon, stelt de Raad vast dat op basis van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de ontvoering van en de moord op zijn zoon. Verzoeker brengt geen enkel objectief element aan waaruit zijn psychische gesteldheid op het ogenblik van zijn gehoren in het kader van zijn

asielprocedure blijkt, laat staan dat hij aantoonde dat een eventueel trauma dat hij als gevolg van de gebeurtenissen in zijn land van herkomst zou hebben opgelopen hem ervan zou hebben weerhouden om daaromtrent coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen.

Het gegeven dat zijn belagers verzoekers tewerkstelling voor de Amerikanen mogelijks als excuus hebben gebruikt om hem geld af te persen, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift herhaalt, kan op zich niet verklaren waarom verzoekers professionele activiteiten voor de Amerikanen negen jaar nadat hij ze heeft stopgezet plots worden aangegrepen om hem geld afhandig te maken, te meer daar volgens verzoeker al die tijd vele personen op de hoogte zouden zijn geweest van zijn vroegere werk bij de Amerikaanse ambassade. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerdere verklaringen, maar blijft zodoende in gebreke het door hem geschetste verloop van de feiten aannemelijk te maken.

De Raad is in navolging van verweerder van oordeel dat verzoeker, indien hij de oproepen met het onbekende nummer tussen 1 juli en 11 juli 2015 niet heeft beantwoord, zoals hij ook thans bevestigt, hij er redelijkerwijze niet zomaar kon van uitgaan dat deze oproepen effectief van zijn belagers afkomstig waren. De algemene bewering dat oproepen met een onbekend nummer niet gewoon zijn, doet aan dit oordeel geen afbreuk. Dat verzoeker wist dat hij na het bezoek van de militie opnieuw door hen benaderd zou worden – zijn belagers lieten hem tijdens dit bezoek weten dat zij hem zouden contacteren – verklaart niet waarom verzoeker automatisch een verband zou hebben gelegd met dit bezoek toen hij uren later werd opgebeld met een onbekend nummer, dat immers evengoed door een onderneming of instelling kon worden gebruikt.

In de mate dat verzoekers argumentatie aangaande de omstandigheden waarin hij zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd niet kan worden gevolgd, biedt verzoeker geen afdoende verklaring voor het feit dat hij zijn echtgenote bij haar terugkeer naar zijn domicilie door zijn zoon R. liet vergezellen niettegenstaande de expliciete dreiging die door zijn belagers was geuit aan het adres van zijn kinderen. Dat verzoeker er nooit rekening mee zou hebben gehouden dat zijn familie gevaar kon lopen op weg naar hun vroegere huis, kan in het licht van voormelde dreiging niet worden aangenomen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij alles in het werk heeft gesteld om de door zijn belagers geëiste geldsom bijeen te krijgen, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niets ondernomen heeft om zijn zoon daadwerkelijk te vinden en te bevrijden uit handen van zijn belagers. Dat verzoeker zich daarbij zou hebben laten tegenhouden door het risico dat de autoriteiten de militie op de hoogte zouden brengen van een eventuele klacht, hetgeen de kansen om zijn zoon levend terug te krijgen zou hebben teniet gedaan, is geen ernstig verweer nu van iemand wiens zoon werd ontvoerd in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij alle mogelijke maatregelen probeert te treffen, hoe weinig kans op succes ook, om zijn zoon uithanden van zijn ontvoerders te halen.

Het betoog dat verzoeker geen klacht wou indienen uit wantrouwen ten aanzien van de politiediensten maar dat zijn vrouw en schoonvader dat uiteindelijk toch moesten doen om het lijk van zijn zoon vrij te krijgen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat er nooit een klacht werd ingediend, maar op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillende documenten heeft neergelegd waaruit blijkt dat wél aangifte is gedaan bij de politie op 15 juli 2015. Voormelde documenten blijken overigens verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet te ondersteunen in de mate dat hieruit blijkt dat op 16 juli 2015 toestemming werd gegeven om het stoffelijk overschot van verzoekers zoon vrij te geven en verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn schoonvader reeds op 15 juli 2015 het lichaam van zijn zoon naar huis bracht (stuk 20, vragenlijst, vraag 3.5). Het feit dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard dat het lijk van zijn zoon pas op 16 juli werd vrijgegeven, doet aan voormelde tegenstrijdigheid geen afbreuk. Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent het gebrek aan bescherming door de nationale overheden kan evenmin de voormelde pertinente en concrete vaststellingen ontkrachten.

De Raad stelt op basis van het gehoorverslag vast dat verzoeker wel degelijk heeft verklaard dat zijn schoonvader, niettegenstaande zij reeds op 14 juli 2015 de boodschap hadden gekregen dat verzoekers zoon zich in het mortuarium bevond, pas een dag later naar het mortuarium is gegaan omdat zij dachten dat de ontvoerders sowieso tijd nodig hadden om zelf naar het mortuarium te gaan en het lichaam daar af te geven (stuk 6, gehoorverslag, p. 28). De uitleg dat verzoekers verklaringen niet correct werden uitgedrukt en dat verzoeker zou hebben gedacht dat de militie haar dreigementen op 14 juli nog niet in daden zou hebben omgezet maar verzoeker louter onder druk wou zetten om haar het geld alsnog te geven, vindt geen steun in het gehoorverslag en wordt dan ook louter *post factum* aangevoerd.

Waar verzoeker bevestigt dat hij na de dood van zijn zoon geen contact meer heeft gehad met de militie, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaring op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij na de moord op zijn zoon niet meer heeft geprobeerd om de ontvoerders te contacteren niet strookt met zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nadat zijn schoonvader terugkwam met het stoffelijk overschot van zijn zoon het nummer van de ontvoerders nogmaals heeft gebeld maar dat niemand zijn oproep beantwoordde (stuk 6, gehoorverslag, p. 28; stuk 20, vragenlijst, vraag 3.5).

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten dient te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten werd in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

*“Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u [naar aanleiding van de ontvoering van en de moord op uw zoon] **geen klacht** kon indienen omdat de politie samenwerkt met de milities (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), daar waar u op het Commissariaat-generaal verschillende documenten kon neerleggen waaruit blijkt dat er **wél aangifte is gedaan bij de politie** op 15 juli 2015. Uit deze documenten blijkt dat uw echtgenote op 15 juli 2015 in het politiebureau van Al Mansour klacht heeft ingediend, dat ze hierbij over de bedreigingen op 1 juli 2015, over de ontvoering van uw zoon op 11 juli 2015 en de daaropvolgende dood van uw zoon heeft gesproken. U stelde op het Commissariaat-generaal dat dit noodzakelijk was om het lichaam van uw zoon vrij te krijgen (CGVS, p. 14 en 28). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u in het begin geen klacht wou indienen omdat de staat toch slecht is (CGVS, p. 29), maar gaf u geen enkele verdere uitleg voor deze fundamentele tegenstrijdigheid. Overigens ondersteunen de documenten ter staving van jullie politieklacht uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet. Toen stelde u dat uw schoonvader op 15 juli 2015 het lichaam van uw zoon naar huis bracht (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), daar waar de documenten weergeven dat er op 16 juli 2015 pas toestemming is gegeven om het stoffelijk overschot vrij te geven. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan jullie politieklacht, komt de aanleiding van deze politieklacht, met name de ontvoering en dood van uw zoon wederom op de helling te staan. Tot slot verklaarde u op het Commissariaat-generaal nog dat u na de moord op uw zoon niet meer heeft geprobeerd om contact op te nemen met de ontvoerders en moordenaars van uw zoon (CGVS, p. 28), daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u nadat uw schoonvader terugkwam met het stoffelijk overschot van uw zoon R.(...), het nummer nogmaals gebeld heeft maar dat er niemand uw oproep beantwoordde (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerdere verklaringen. Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan hiervoor echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er aan de ontvoering van en de moord op uw zoon R.(...) geen geloof meer gehecht kan worden.*

(...)

Uw documenten staven slechts uw identiteit en uw afkomst, dewelke niet ter discussie staan. De documenten die u neerlegt als bewijs voor uw professionele activiteiten voor de Amerikanen, bevestigen slechts dat u effectief kapper was voor enkele Amerikaanse militairen, niet meer dan dat. Voor wat betreft de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas - in casu de overlijdensakte van uw zoon R.(...), de aangifte bij de politie, het procesverbaal van de politie en het bevel om het stoffelijk overschot van uw zoon vrij te geven - kan er opgemerkt worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat corruptie in Irak welig tiert en dat allerhande documenten eenvoudig kunnen verkregen worden tegen betaling waardoor de bewijswaarde ervan zeer beperkt is.”

Hieruit blijkt dat verzoekers verklaringen bezwaarlijk in overeenstemming zijn met de door hem neergelegde documenten. Verzoeker weerlegt deze concrete gedane vaststellingen niet. Voor zover verzoeker opnieuw verwijst naar de omstandigheden waarin hij de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingevuld, moet opnieuw worden gewezen op hetgeen desbetreffend hoger werd gesteld.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die

uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.10. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on*

Returns to Iraq", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door beide partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensie" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en

het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de

internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De verwijzing naar rechtspraak van het “Franse Hof voor asielrecht” en “het United Kingdom Upper Tribunal” is evenmin dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. Deze rechtspraak dateert immers van april 2016 en oktober 2015. Bovendien is de Raad geenszins gebonden door rechtspraak in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank. In elk geval ziet de Raad in deze rechtspraak geen enkel element dat van aard is om afbreuk te doen aan de huidige beoordeling van de mate van willekeurig geweld dat momenteel in Bagdad bestaat. Het arrest van het United Kingdom Upper Tribunal heeft overigens betrekking op de situatie in de Bagdad Belts.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad elementen, eigen aan verzoeker, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten en stelt vast dat hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verwijzing naar enkele arresten die in het verleden door de Raad werden uitgesproken is gelet op de *ex nunc* beoordeling niet dienstig. In dit kader kan worden opgemerkt dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund op een veelheid aan recentere informatie dan de informatie die in de voormelde arresten in aanmerking werd genomen en dat deze informatie deels werd aangereikt door verzoeker zelf.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.11. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.13. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF